

Bilag til F. t. L. om Arresthuse og Arbejdshuse.

ydet til Arrestvæsenet, kan jeg ikke anbefale en tilsvarende Ordning med Hensyn til Arbejdshusene. Det vilde for det første volde store Vanskeligheder at faa oplyst de enkelte Kommuner's Udgifter til Tvangsarbejdsvæsenet — hvorved erindres om, at nogle af disse Udgifter afholdes som Delinkventomkostninger, andre efter de almindelige Regler for Fattighjælp, og at saa godt som alle Tvangsarbejdsanstalterne er forenede med Forsørgelsesanstalter, med hvilke de drives under ét uden særlig Regnskabsføring for hver af Anstaltens to Afdelinger. For det andet maa her erindres følgende: Kun en Del af Kommunerne har oprettet og er lodtagne i en Tvangsarbejdsanstalt. Disse Kommuner betaler for Anbringelse i Anstalten et vist Beløb pr. Fangedag. Andre Kommuner, der ikke er lodtagne i en Tvangsarbejdsanstalt, men hvem der er aabnet Adgang til at benytte den, betaler i Almindelighed et noget større Beløb pr. Fangedag. Men for saa godt som alle Anstaltens Vedkommende er de Beløb, der saaledes betales af de medejende og de fremmede Kommuner, ikke store nok til at dække Udgifterne ved Anstaltens Drift, og dækker den Betaling, som de fremmede Kommuner yder, ikke de virkelige Udgifter ved Anbringelsen af de paagældende Fanger. Men dette vil jo sige, at de Kommuner, som har oprettet og ejer en Tvangsarbejdsanstalt, hvis Driftsunderskud de maa dække, betaler mere til »Tvangsarbejdsvæsenet« end de Kommuner, som ikke ejer (er Medejere af) en Tvangsarbejdsanstalt. Disse sidste Kommuner er ikke blot sluppet for de til en Anstalts Tilvejebringelse medgaaende Udgifter, men deres Bidrag til Driften af de andre Kommuner's Anstalter, som de benytter, er mindre end disse andre Kommuner's. Det angivne Grundlag for Kommunernes Bidragspligt vilde derfor være uretfærdigt. De »pligttopfyldende« Kommuner vilde in infinitum komme til at bøde for, at de havde opfyldt deres Pligt.

Der kan være Tale om at gaa en af 2 Veje: Enten at paalægge Kommunerne at refundere Staten en vis Del af de med Arbejdshusenes Drift forbundne Udgifter, saaledes at disse beregnes pr. Fangedag, og en vis Brøkdel deraf refunderes Staten af vedkommende Kommune. Eller man kan gaa den Vej: En Gang for alle at fastsætte et vist Beløb, som vedkommende Kommune skal betale pr. Fangedag.

Hvilken af disse Vej man end vælger, er det givet, at Kommunerne vil komme til at betale for Personer, hvis Straffebehandling ifølge den nu gældende Lovgivning ikke falder dem til Byrde. Paa den anden Side er det lige saa givet, at Kommunerne, hvis Staten betaler alle Udgifterne ved Driften af Arbejdshusene, vil slippe for Udgifter, som de nu har til Fuldbyrkelse af Tvangsarbejde.

København, i September 1924.

Thorkil Fussing.